

[Christiani.]

skellige Befolkningslag lever og virker. Og her er det rigtigt, som mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, forleden udtalte, at vor Tid er en fattig Tid, som vi — med et Citat af den højt-ærede Landbrugsminister — maa se at komme igennem ved at fordele Fattigdommen saa retfærdigt som muligt. Vi maa ikke lade os forblinde af, at der er mange Penge mellem Folk i Dag, eller af, at Nationalindkomsten er steget til ca. 5 000 Mill. Kr. aarlig. Vi bør straks erindre, at denne betydelige Sum skriver sig fra, at vor Krones Værdi eller Købeevne i Tiden, siden Danmark blev besat af den tyske Værnemagt, er blevet halveret, og at Produktionen af Varer, der er den eneste virkelige Velstandsmaal, er blevet meget stærkt reduceret. Der er derved blevet langt færre Varer og Goder til hver enkelt af os. Spørgsmaalet er da, om vi har gjort os dette rigtig klart og handler derefter.

Det er blevet sagt, at Landmænd og Fiskere var de Erhvervsfolk, som i Dag havde det særlig godt. Men det trængte de ogsaa til, thi i den 10-aarige Periode forud for den store Krig havde disse Erhverv været rent ud sagt nødlidende. Dette er helt rigtigt, ja, i en Grad, som intet andet Land kan opvise Magen til, hvad jeg ofte i Skrift og Tale har gjort opmærksom paa, dog desværre uden større Resultat. Men nu er disse Erhverv altsaa mellem dem, der har det relativt godt. Dog staar de her ikke alene, der kan nævnes mange andre, som nyder Fordelen af at være med — jeg vil ikke bruge et Udtryk hentet fra den forrige Krig, hvor man kunde have sagt: i Dansen om Guldkalven, for saa slemt er det jo ikke denne Gang, men jeg vil udtrykke det saaledes, at de har haft Fordelen af at være med i Dagens Omsætning, f. Eks. Entreprenører, Fabrikanter, Grosserere og handlende, for saa vidt de har haft Materialer at bygge af og Varer at sælge.

Der er derimod en meget stor Klasse af den danske Befolkning, som i Dag har det overmaade strengt. Jeg tænker ikke her først paa Arbejderbefolkningen, idet Beskæftigelsen har været meget betydelig, selv om Lønstigningen ikke har holdt Trit med Prisstigningen og Dyrtiden, men jeg

tænker i første Linie paa hele Embeds- og Bestillingsklassen, paa de gamle Sparere, der lever af de formindskede Renter af en lille, flittigt sammensparet Kapital, paa Aldersrentenyderne og paa hele Funktionærklassen. Paa alle disse Befolkningsklasser virker Dyrtiden som et knugende Tryk, selv om det skal indrømmes, at der fra det offentliges Side er ydet betydelige Bidrag for at lindre Nøden, hvor man mente det nødvendigt og muligt.

Men der maa gaas videre ad disse Veje, og jeg skal i denne Forbindelse bl. a. henvise til en Redegørelse fra Sundhedsstyrelsens Formand, Dr. Frandsen, som nylig over for Dagbladet „Børsen“ udtalte sin store Betænkelighed ved de Følger, som Underernæringen af Befolkningen allerede havde og end mere kunde antages at faa paa den almindelige Sundhedstilstand. Aarsagerne var ikke Rationeringen, men derimod Prisstigningen. Børnene møder paa Skolerne delvis uden Madpakker og uden varm Underbeklædning o. s. v. Tuberkulosen er i Fremgang, og Ernærings sygdomme viser sig i stigende Grad. Forebyggelse er altid bedre end Helbredelse, og derfor tilraader jeg Regeringen at være paa Vagt her.

Men det er ikke blot de allerfattigste, der lider under denne store Vanskelighed, og som virkelig er i Nød. Det er jo nu engang saadan, at de forskellige Embedsmands- og Funktionærklasser har et Behov, der ligger en Del over Eksistensminimum, og dette Behov kan ikke indskrænkes saa meget, som Tilfældet nu er, uden at store Vanskeligheder opstaar.

Min Partifælle det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram omtalte forleden Nøden mellem Præsterne, og jeg kan underskrive alle det ærede Medlems Udtalelser. Som Præstesøn husker jeg, hvilke Krav der stilles til Præstehjæmmene. Jeg skal, uden her at uddybe dette Spørgsmaal yderligere, til-lade mig at henstille til den højtærede Kirkeminister snarest at fremsætte Lovforslag om Tilskud til Præstelønningerne. Jeg tænker ikke her paa et eller andet lille Tilskud til Brændselshjælp. Nej, det gaar langt, langt videre, og der skal ganske anderledes Beløb til, hvis den Nød, der eksisterer blandt Præsterne, skal afhjælpes. Og det gælder ikke alene de fattige Præster, der ude over Landet sidder i store, uover-